

— Да та пусна азъ не мога, а ща да зема коньтъ ти, и когато донесешъ парите, то ща да ти го дамъ назадъ, или... въ темницата, продължалъ Нейко, и ухилвалъ са, като бурва.

— Мола ти са, чичо Нейко!... викалъ Танчо; но Нейко билъ глухъ, като китюкъ. Той повикалъ сейменинътъ, който дошалъ заедно съ него, и рѣкалъ му да земе на Танча коньтъ и да го закара въ конакътъ. Ни заплашванията на Танча, ни молбите на неговите роднини, ни Донините сжлзи, нищо, нищо не било въ сжстояние да умидостиви тоя джрвенъ чорбаджия, и коньтъ билъ земенъ и закаранъ въ конакътъ заедно съ дисагите, въ които са намирала още топлата турта, заедно съ сиренето и съ послѣдната риза на тоя сироманъ човѣкъ.

— Пропаднахъ азъ, погинахъ азъ, говорилъ Танчо:—сега и моятъ чорбаджия Гжлабъ ще да поиска парите си назадъ!...